

En ibland många  
ensam i wånda,  
thet förnähma och  
dygdiga  
qwinnokönetz  
förti...

Wijkar, Andreas,

*1700-1829 81 Cbza Fo1.*



National Library  
of Sweden

En ibland många  
Snsam i wända,

Thet Förnähma och Dngdiga

**D**minnokönets förtjänster

Uthwisande

Den

Högmälachtad Herrens

Herr JACOB SHELDONS

I lifstiden Kjärliga Waka

Whreborne, Wdle och Dngdderika

**H**st. MARGARETA  
WESTRING

Då Hon

Uti Gambla Carleby Stad

Den 6. Februarit 1723.

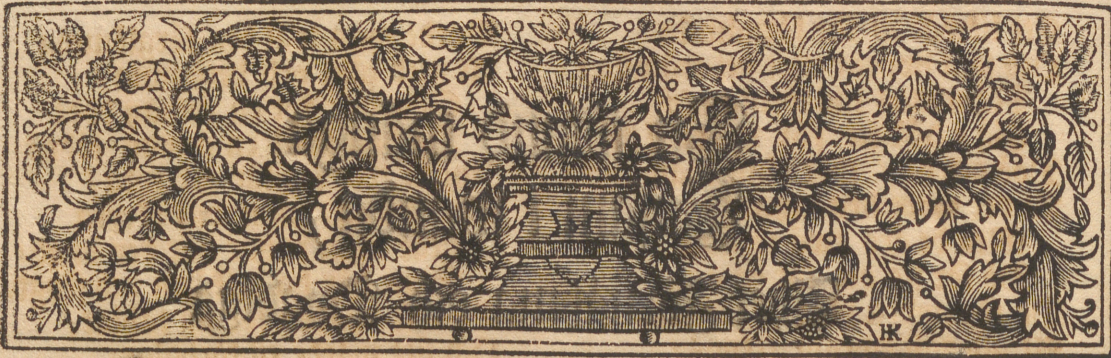
Genom en swår Barnsbörd sitt timmeliga,  
i det Ewiga förbytte/

I hastighet omrörde af den som dygd och förtienst

Altid Wördar.

**SECKSDEN,**

Tryckt hoos HENR. C. MERCKELL, Kongl. Boktr. i Stor-Förstend.  
Smland. Åhr 1724.



**N**Ågra ett det folck *Meriter*,  
Som så ondt för andra sliter:  
Låt alt komma i förhör;  
Låt oss döma som sig bör.  
Fordom war thet ock på tablet/  
Men beswaras tämlig galit/  
När alt låsords afwunds tolt/  
Sade / *Qwinno* wor' ett sålt.  
Just så mycket sagdt på *Swenska* /  
At ett *Qwinna* wor' en *Men'ska*;  
Men en ting mehr ondt än rart /  
Af sitt wäsend' af sin art.  
Såga bättre woro andra /  
Som så högt bequnte *Klandra* /  
På det dyra *Qwinno*-slag /  
At de neekt dem wänskapslag.  
**A**Om man *Philosophen* \* frågar /  
Hwad beröm en *Hustru* äger?  
Swarar han / om jag mins rätt /  
Det als intet är altsätt.  
*Sammaledes* och *Poeten* \*\*  
Af sig sieltwer wist förgäten /  
Lägger på wårt rena löhn  
Skamfläck til wälgärningz löhn.  
Ett ännu det owett lutar /  
At en hoop otande stutar /  
Ut af dygdens *Ähre* krank  
Störa wissor / *Blis* och *Glans*.  
Men i fräcka *Momi* Bröder!  
Mån tro man ehr willo dödar /  
Om at så i saken sluth  
Man geer ehr en *Schole*-sluth?  
Nej I kunnen doch wäl lähra /  
Huru man bör ödmunkt ähra  
Den på *Ähra* fröbref fått /  
Utan lod / förutan mått /  
På en gång och hwar i sönder /  
Fingo skam i *Lycien* Bänder  
När de wisse hwad för gagn  
Följde deras *Bonde*-Namn.  
Ty alt när en *Guda* *Qwinna* †  
Sludde för en ann *Gudinna* s  
Hittad i sitt hela blod /  
Ligger *Dricka* af en flood.

Ach hur kärligt hon än beder:  
Wissa de ett någon heder /  
Utan grumbla watnet opp /  
At hon törstar utan hoop.  
Men sin heder til at hägna /  
Theras owett ock at hämbna /  
Gör hon floden till en groop /  
Dem til *Grodor* allihop.  
Så bör dömas i den saken /  
När / i ögon ock på bakten /  
Äbla *Qwinno*-orden war  
Under slyt försinådan står.  
Den som trällar *Gull*' och *pen'gar* /  
Tittar genom bastrep strångar /  
Eller tar en flock i sambn /  
Och får bras på ryggen skam.  
Den som stähl bort *Namnes* ähra /  
Borde samma märket bära /  
Såsom then ther *Gullet* taar /  
Ähran meer än *Gullet* har.  
Hwad är större stähl än detta?  
Läter *Ehr* doch något rätta:  
War ett den en *Men'ska* sann /  
Som seck *Men'ska* utan *Man*?  
Mån ock de ett prys förtidna /  
Som oss all sin styrko lähna /  
Stom hwilka / som man sijn /  
Född til werlden ingen blir?  
Jag har *Skriften* på min sida  
Som betygar huru wäda /  
Det tör *Mannen* ett war godt  
Om han icke *Qwinna* fått.  
*Qwinna* will oss *Gud* beståra  
Som en *Crona* / *Lif* och *Ähra*;  
Motgift tör all sorg och pust  
Till en hiertans frögd och lust!  
Ingen *Tunga* kan rätt tabla  
Intet mynt förmåhr betabla /  
Den *Merit* och *Ähregård*  
Fruentimbret wårt är wård.  
Men at räkna alle stycken  
Som *Meriten* gör så mycken /  
Jag ett tänckt har denne gång /  
Naden bleswo alt för lång.

\* Vid *Camerar*. hor. *Subcil.* p. m. 230.

\*\* *Simonides*. † *Latona* s *Juno*.

Ett likväl af the förnämsta  
 Och som svarar mot det främsta /  
 Råmbnas må förutan lif /  
 Gå i döden för vårt Lif.  
 Död och dö / thet skull man tycka /  
 At det wore lika mycket /  
 Men de äro två försann /  
 Dö för sig och för en ann.  
 Dö för andra plår så räknas /  
 At allenast twenne teknas /  
 En Gud; Präst En *Mars*'s dräng;  
 Och en Fru i Barnafång.  
 Men de måste wara fyra;  
 Om wij elliest intet ybra:  
 Hwem hålst Gud lårt hafwa får /  
 Sihar hwem den fierde är.  
 Sätts och rangen rätt på lista /  
 Bli den första af den sidsta  
 Hustrun kommer sehn dernäst;  
*Mars* i ledet näst war Präst;  
 Låt of hafwa Gud i hugen!  
 För de sidsta två tof bugom  
 Gå dem denna gång förbi  
 Och på war affhandling sij.  
 Då man tror at ingar plågor /  
 Watten / Hunger / Bäst och Lågor  
 Hafwa större efterslång /  
 An en enda Barnesång.  
 Skull man täncka wij *flatera*,  
 Och ej saken rätt wårdera:  
 Will man kalla witten fram /  
 Fast det wor' af Konga-stam.  
 En *Medea* war ock *Men'ska*  
 Fast i *Colchis* en Inländska;  
 Hon war utaf Konga slækt /  
 Och i alt ej så förstrækt;  
 Räddes dock för barnafånge:  
 Wille håldre wähl ock länge /  
 Trenne gångor gå i fält  
 An som en gång så bli stält.  
 Ty det hånder för *Meriten*  
 Bli af döden sönderfliten  
 När man res til *Tyflad* bortt  
 Fast ån resan tyckes kortt.  
 Här må skrifwas uth *Patenter*  
 Båd' af *Keisar*' och *Regenter* /  
 Och allmänlig biudas på /  
 Med war saak ej längre gå.

\* \* \* \* \*

Af sli dödzsens lika blöder /  
 Then här ligger för of döder /  
 Och på ett bedröfligt sätt  
 Wittnar om sin rätta ätt.

Borde man wäl den förglömma  
 At med alla ord berömma /  
 Som har för en annan dödt  
 Då hon skull en annan födt?  
 Ingen tror jag lär förtryta /  
 Eller mena / man will skryta  
 När man prisar här den dygd /  
 Som bör ha beskärn och skygd.  
 Ty fast dygden för sig talar /  
 Och sitt wårde ej förbalar;  
 Dock man prisar som sig bör  
 Hwem af dygdens wänner dör.  
 Ja man kan med skåhl bewisa /  
 At man fick med rätta prisa /  
 I des hierta / fast ån ungd  
 Hwad af dygden wåge tungt.  
 Den som säg des *Min*' och slögder /  
 Måste säja hon war bögder /  
 Wara af alt wackert wån /  
 Sie alt annat sitt igen.  
 När det kom på huushåldz styreslen /  
 Hon ej talte då i yreslen:  
 Men det skedde med behag:  
 Allting stod i bästa lag.  
 Aldrig war hon twår och arger /  
 Mycket mindre snåhl och karger:  
 Sparde mången fattigs tår /  
 Det man sett i många år.  
 Hur' hon eljest war behaglig /  
 Luf och täct med alla daglig /  
 Det nu förja man och Mor /  
 Det begråta *Fabr* och *Bror*.  
 Det må wara slækt ock wänner  
 Eller hwem som henne kanner  
 Alla måste det stå till /  
 At hon war en *Qwinna* gill.  
*Summa*, hwad *Merit* kan heta /  
 Had' ej minst en *Sinst Margresba*:  
 Sunnen i den pärle-sand  
 Som är längst wid *Nordens* strand.  
 Hur' hon gjorde sig *Meriterad*  
 På sin mull bli *Estimerad*,  
 Wittnar sidst des *Martyrs* döb  
 Den hon led i *Barnafångz* nödh.  
 Men mig skåfwa hand och leder /  
 Och min siäder segnar neder;  
 Hgon brista mig i gråth /  
 Och mig skrämer sielf min lath.  
 Hur' jag må med Sorgen kampa /  
 Hon mig ock så tyckes dampa /  
 At jag ej får skrifwa mer /  
 Hwæt den jag aldrig seer.  
 Tu war wård at blifwa åhrat  
 För det himlen tid beskärat:  
 Haru prödde ej din *Siåhl*  
 Dygdens klådnead mycket wähl.

Orden

Orden bli mig alt för tala  
Tala sielf Herr Sheldon, tala;  
Sått med bättre ordasätt /  
Om I alt kan minnas rätt.  
Och jag tror I Gahr och Moder /  
Fränder och des enda Broder

Glömma ej den rena bygd /  
Som värt opp i Eder bygd  
Låds man trygdt opp Himmelriket  
Tu som jordar thetta Liket.  
Föreställ hwad löhn skal groo  
På en sådan bygd och troo.

♣   ♣   ♣   ♣   ♣   ♣

## Then Dödas sidsta affkied tagit af sine fiäre Anhörige.

**W**äl min sata Man, Gud hugne Edert hierta;  
Emot förmodan wår wij skiljoms at med smärtta  
Uti wår ungdoms tijd, uti wår wänskap wåhre  
Då wij som näppligast samleswat twenne åhr.  
Gahr wäl, min Gode Gahr, mitt timeliga nöje,  
Som har mig städz bemött med kärlek och med löije:  
Tu ångslar mig des meer; som du är fierran bortt,  
Då jag från werlden måst ta affkied mycket kortt.  
Gahr wäl, min fiära Mor, som mig har födt til werlden:  
Jag hade meent så ehr först följia utur flården;  
Men nu så måste jag se ehr ån låmbna gwar;  
Med Far, Far och med Mor, och så min egen Far.  
Far wäl, min enda Bror, och min okände Syster,  
At se ehr för'n jag dog, af hiertat jag wist luste;  
Men när Ert bröllop stod, så lände jag til hambn;  
Uti wårs HÆres huus och, i wår Jesu sambn.  
Ehr min förnähma slækt, som finnes när och fierran  
At affkied Låmbna nu, betingar jag den åhran  
Sidst på min sotesång, Gud unne of den frögd,  
At mötas alle åth, uti Gudz himbla högd !!!

Kortteligen tillagt  
af  
GEORGIO. TENGSTROM.

